

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

Avondje paranormaal

IN ZAAL ZOMERZORG te Hillegom konden de liefhebbers zich laten tracteren op een avondje paranormale experimenten. Op deze avond, op 28 januari gehouden, werd ook ingegaan, zoals dat dan heet, op het werk van de magnetiseurs. Foto's meebrengen was het parool - want daar zouden de genezers iets over te zeggen hebben. Reserveer deze avond, riep, met een uitroep, het Weekblad voor de Bollenstreek zijn lezers toe.

Organisatrice van dit avondje paranormaal bleek de „Fusie van Paranormale en Natuurgenezers" te zijn.

En het Weekblad voor de Bollenstreek moest beter weten en dergelijke aanbevelingen achterwege laten. Ook in de Bollenstreek bestaat nog zoiets als een sociaal-hygiënische verantwoordelijkheid voor de pers.

Bloedtransfusie is niet voor vampiers

HET RODE KRUIS in de Oost-afrikaanse staat Tanzania heeft onlangs een beroep gedaan op autoriteiten in het gehele land om deze organisatie bij te staan bij het uitroeien van een hinderlijke vorm van bijgeloof. Zeer vele bewoners van het land denken namelijk dat het afnemen van bloed voor bloedtransfusie de bedoeling heeft om vampiers iets te drinken te geven.

In Tanzania wordt algemeen geloof gehecht aan het verhaal, dat medische klinieken en bloedbanken een camouflage zijn voor de m u m i a n i s, de vampiers, die mensen naar binnen lokken om hun het bloed af te tappen en het op te drinken. De directeur van het Rode Kruis in Tanzania, Miraji Kapiteni, betoogde volgens een bericht uit Dar-es-Salaam, dat men de bevolking bij dient te brengen dat het afstaan van bloed een zegenrijk werk is, waarmee de levens van medemensen kunnen worden gered.

Volle maan...**Kalf bleef met hoofd in emmer steken**

IN WINDE, in de Drentse gemeente Vries woont de thans 88-jarige Jan Davids, een kras en levenslustig man, die vele functie's heeft vervuld, o.a. die van raadslid. Het dagblad De Noord-Ooster interviewde de heer Davids. Daarbij kwam ook de kwakzalverij ter sprake. Curiositeitshalve knipten we het volgende uit wat Jan Davids vertelde aan de verslaggever. Jan Davids heeft, lezen wij, veel interesse voor kwakzalverij. Niet dat hij zelf aan handoplegging en dergelijke zaken heeft gedaan of nog doet, maar hij heeft er een heilig geloof in.

„De bewijzen liggen er toch", zegt hij. „Je had mensen, die niet geleerd hadden en die zonder gebruik van medicijnen paarden genazen". En: „Als je een kwaal hebt en de dokter weet geen raad meer, terwijl een kwakzalver je wel helpt, wat doe je dan?"

Toch, en dat wil Jan Davids ook wel toegeven, waren vroeger veel genezingen oorzaak van bijgeloof. Trouwens, bijgeloof was nogal in zwang.

Davids heeft daar een voorbeeld van: „Toen ik nog bij mijn vader op de boerderij in Bunne woonde, bleef eens een kalf met het hoofd in een emmer zitten. Het was volle maan en het beest liep als een wilde over de weg. Daarna waren er verscheidene mensen, die niet meer langs de boerderij durfden. Ze namen liever 'n omweg over een laantje."

En nog even over kwakzalverij: „In Bunne had je een kwakzalver, Albert Velds, die heel wat mensen genezen heeft. Zó erg bijgelovig ben ik nu ook weer niet, maar ik heb zoveel gehoord van mensen, die er in nood heengegaan en genezen zijn . . ." Jan Davids' mooiste anekdote over bijgeloof is deze: „Er waren wel mensen met een breuk en die gingen dan naar een beukeboom, die breukenboom werd genoemd. Daar sloegen ze een spijker in en de breuk was over."

Toet - anch - Amens vloek

MEN KENT het bijgeloof verbonden aan de ontdekking en de opening van het graf van koning Toet-anch-Amens in Egypte door lord Carnavon c.s. in het jaar 1922. Degenen die het graf schonden, zouden door een vloek worden getroffen. Carnavon is reeds vrij kort na de ontdekking overleden. Anderen, die bij de opening tegenwoordig waren, zijn eveneens vrij snel na elkaar overleden. Dat zou dan de vloek zijn, die rustte op de schending van het graf van de Egyptische koning, die in de veertiende eeuw voor Christus leefde.

Er is echter, na bijna een halve eeuw, nog altijd één overlevende, de Engelsman Richard Adamson. Onlangs heeft hij te Londen in een televisie-uitzending de gedachte aan „een vloek" verworpen. Toen hij van de studio naar huis ging, werd hij echter in een ongeluk met een taxi gewond. Gevraagd of hij nu in de vloek geloofde antwoordde Adamson: „Bij vorige gevallen, dat ik de vloek verwierp gebeurden er rampzalige dingen in mijn familie. U kunt wel zeggen, dat dit mij stof tot nadenken heeft gegeven."

CROISET KEEK MIS

IN HET januarinumnummer vermeldden wij op blz. 4 het zoeken naar een bejaarde man, die in de bossen bij Apeldoorn was verdwenen. Gerard Croiset, door de familie geraadpleegd, raadde aan te zoeken bij een groene keet bij de voormalige uitspanning Prins Bernhardstoren. Noch de keet noch het lichaam werden ontdekt. Bijna 11 weken na de verdwijning van de 73-jarige aan aderverkalking lijdende man werd zijn lijk gevonden in de bossen nabij de Mariahoeve in Assel, gemeente Apeldoorn. Het lichaam lag op ongeveer tien meter afstand van een bospad.

Mr. J. D. Jacobson schonk rijke collectie aan museum

IN HET VOLKSKUNDEMUSEUM te Antwerpen is op de tweede verdieping een zaal ingericht met de schenking van onze vriend en medewerker, mr. J. D. Jacobson. De zaal zal zijn naam dragen. Er zijn honderden voorwerpen bijeengebracht die betrekking hebben op goocheltrucs, magie en toverij. Ook zijn er documenten en literatuur over deze onderwerpen.

MET EEN bijzondere bijeenkomst is deze nieuwe zaal geopend — er was veel belangstelling en burgemeester Craaybeckx heeft de loftrumpet gestoken over mr. Jacobson. Daarbij herinnerde de eerste burger van de Sint-jorenstad aan de tentoonstelling over Magie en Toverkunst, die in 1957 in de Stadsfeestzaal werd gehouden. Mr. Jacobson leverde toen een ruime bijdrage tot het welslagen van die tentoonstelling.

Grondige studie

MR. JACOBSON, vertelde de burgemeester zijn gehoor, maakte een grondige studie van wat als para-normale wetenschappen wordt aangeduid en kwam tot de slotsom dat er altijd bedrog in het spel is. De burgemeester wees voorts op de literaire en journalistieke kwaliteiten van de heer Jacobson.

Mr. Jacobson hield daarna een als altijd geestdriftig en overtuigend betoog tegen alle vormen van volksbedrog, die nog altijd zo weelderig tierren. Hij vertelde dat hij de goochelkunst leerde van zijn oom Edouard Adler, een broer van Adolf Adler, de stichter van de Antwerpse Diamantclub. In zijn toespraak wees de heer Jacobson er op, dat in de Bijbel reeds de doodstraf werd voorzien tegen occultisme, waarzeggerij, toverij etc. Ook de Roomse kerk kampte tegen spiritisme en magie, toverij en hekserij, orakels en horoscopen. Mr. Jacobson was nogal pessimistisch: onze moderne wereld hecht helaas steeds meer geloof aan deze waanzin en hij zag dit als een uiting van een aftakelende moraal. Hij gaf voorts een paar sprekende voorbeelden van het bedrog van pendelaars en waarzeggers.

Uiting van dankbaarheid

MR. JACOBSON wilde de schenking aan het Volksmuseum zien als een uiting van dankbaarheid jegens

DE POSTZEGEL van de Zuidafrikaanse Republiek met een symbolische voorstelling van de harttransplantatie. Op de zegel van 2½ c. (boven) zijn het Groote Schuurziekenhuis en prof. Barnard afgebeeld.

HOE MOET HET NU MET DE CYCLAMATEN?

OP GROND van de maatregelen in de Ver. Staten en de nadere beoordeling van de cyclamaten, heeft, zoals men in de pers heeft kunnen lezen, staatssecretaris dr. Kruisinga stappen ondernomen om te bevorderen dat het gebruik van cyclamaten in ons land aan verdere en nog stringenter beperkingen zal worden onderworpen.

Zo zal dit gebruik in eet- en drinkwaren niet meer worden toegestaan;

de stad, waar hij al 68 jaar woont (hij werd in 1901 in Wenen geboren). Hij herdacht een paar vrienden die overleden zijn, zoals de schrijver Lode Baekelmans, van wie hij een boek in het Frans heeft vertaald.

De Gazet van Antwerpen deelde over de inwijding van de nieuwe zaal in het Volkskundemuseum onder de kop „Pleidooi tegen horoscopen en pendelaars” o.a. mede: Mr. Jacobson, meester in de goochelkunde (. . .) besteedde haast een halve eeuw van zijn leven aan een wetenschappelijk geleide campagne tegen het bijgeloof, de horoscopen, de pendelaar, de fakirs, de genezers, de toekomstvoorspellers, orakels, magie en toverij, hekserij en spiritisme”.

er is naar gestreefd de desbetreffende algemene maatregel van bestuur met ingang van 1 januari 1970 in werking te doen treden.

Met betrekking tot de aanwezigheid van cyclamaten als smaakcorrectoren in bepaalde geneesmiddelen is door de staatssecretaris de aandacht van het College ter beoordeling van verpakte geneesmiddelen en van de betrokken hoofdinspecteur van het Staatstoezicht op de Volksgezondheid op de inmiddels bekend geworden feiten gevestigd. Hij verwacht dat ten aanzien van deze toepassing passende maatregelen zullen worden genomen.

Over de vraag of en in hoeverre het nodig zal zijn zoetstoftabletten welke cyclamaten bevatten beschikbaar te houden voor suikerzieken of andere patiënten heeft de staatssecretaris zich gewend tot de Gezondheidsraad. Hij heeft verzocht hem zeer spoedig hierover een advies uit te brengen.

Indien het gewenst mocht zijn deze toepassingsmogelijkheid van cyclamaat te behouden dan kunnen voor die toepassing de tabletten onder de werkingssfeer van de Wet op de Geneesmiddelenvoorziening worden gebracht.

Van de Moosdijk fantaseert al THEELEIDINGEN

Willem Duys had toch gelijk, constateerde in een bijzonder lezenswaardig artikel het weekblad *Televizier*. Het herinnerde aan het programma *Voor de vuist weg* van TV-presentator Willem Duys, waarin de Hilversummer M. Eerenberg zijn vernietigend requisitoir hield tegen kruidenkoopman Willem van de Moosdijk. In het vier pagina's beslaand artikel wordt de hele zaak nog eens uit de doeken gedaan.

Men ziet er foto's bij met een voldane Willem van de Moosdijk, in de luxueuze omgeving van zijn villa De Zandhoeve te Casteren. En men leest onderschriften als deze: „Ik ben zakenman, dat is mijn grootste talent”. En: „Ik zit al tien jaar in dit vak en ik heb nog nooit een klacht ontvangen; alleen maar dankbrieven”. (*Televizier* 7 februari 1970)

DIE DANKBRIEVEN waren, toen de verslaggever van *Televizier*, de heer J. G. van Waldorp, gewapend met een stel kritische vragen, bij Van de Moosdijk kwam, „toevallig” uitgeleend aan een Duits blad, dat een reportage over hem zal maken. Later beloofde hij een aantal dankbrieven te zenden — de heer Van Waldorp ontving echter nooit iets.

Van de Moosdijk zegt dat hij dankzij de heer Eerenberg geen kruiden meer kan verkopen in Nederland. Verslaggever Waldorp was ook bij de heer Eerenberg geweest, die hem gewezen had op het artikel, dat hij geschreven heeft voor het *Maandblad* tegen de Kwakzalverij (oktober '69). De heer Eerenberg kreeg na het uitkomen van dit nummer een dreigement dat er „onthullingen over hem zouden worden gedaan”.

Nauwverholen bedreiging

KENMERKEND IS wat Van de Moosdijk over de heer Eerenberg durft te zeggen:

„Laat-ie maar oppassen, want ik weet ook heel wat van hem...”

Van Waldorp: Hij (M. Eerenberg, red. M.t.d.K.) staat bij de politie zeer goed bekend.

VdM: Ik zal ook niks over 'm zeggen, ik ben niet zoals hij. Maar als ik wil, hoor je nooit meer iets van 'm.

Van Waldorp: Hoe dan?

VdM: Nou ja... eh, we zijn hier niet in Amerika, maar anders... Hij durft zelfs mijn advocaat voor boef uit te schelden.

Van de Moosdijk zegt voorts dat een profeet niet in eigen land wordt geëerd — hij beschouwt zichzelf als profeet! — maar dat hij in het buitenland met open armen wordt ontvangen. „Het is natuurlijk afgunst, ook van Eerenberg, die nu opeens heeft gemerkt, dat-ie nooit iets van zijn leven heeft terecht gebracht”. Ook lanceert Van de Moosdijk nog de opvatting „dat Eerenberg door een pillenfabriek wordt betaald...”

En verder: Ik ga door. Ik verkoop geen vergift maar geneeskrachtig kruid. Dat is mijn grote talent: de han-

del. Ik verkoop zoveel mogelijk, ook naar het buitenland, als 't kan via theeleidingen, net als olie. En Eerenberg heeft daar geen barst mee te maken.

„Te groot geworden”

NOG EEN PAAR uitlatingen van de „Raspoetin van Brabant”: Ik ben te groot geworden. Daarom moet ik aan het kruis, zoals ze met Jezus Christus hebben gedaan. Die genas vroeger mensen op straat. Toen hebben ze 'm gedood en nu wordt hij aanbeden. Dat hoeven ze mij niet te doen als ze mijn kruiden maar kopen.

Over zijn zakentalent: Zo goedkoop mogelijk inkopen, zo duur mogelijk verkopen, dat probeer ik. Mijn kruiden zijn meer waard dan goud, want met goud kun je niet genezen.

Voor een hoge boete is deze pochans niet bang (zijn laatste vonnis kostte hem 10.000 gulden) want, zegt hij, al zouden ze me bij het volgende

proces met 100.000 gulden beboeten, dan zou ik dat liever betalen dan één maand de cel in te moeten: mijn practijk in één maand is meer waard.

Van de Moosdijk zegt voorts, dat hij 70 à 80.000 gulden heeft terugbetaald „maar meer doe ik niet. Straks komt heel België om geld”.

Grof winstbejag

ALS HET GESPREK komt op klanten, die ongeneeslijk ziek zijn zegt Van de Moosdijk tegen de verslaggever van *Televizier*: Nou, normaal behandel ik geen kankerpatiënten of zo iets. Maar als die paar die er bij me komen nou met alle geweld thee willen drinken, dan liever de mijne.

Tot slot wordt in het artikel de officier van justitie, mr. Hulleman geciteerd: „Dit is grof winstbejag van andersmans ellende”.

„Het zal”, eindigt het artikel, „de — inmiddels duizenden — slachtoffers op financieel gebied weinig soelaas brengen, het vele leed niet weg kunnen nemen, de gedupeerden niet helpen, dat Van de Moosdijk veroordeeld wordt tot hoge geldboetes. Evenmin als dit artikel het kan. Maar misschien dragen beide er toe bij vele duizenden anderen tweemaal te laten nadenken voordat zij de beslissing nemen de wonderdokter te consulteren. Want in de wachtkamer van de dood is het slecht toeven”.

„Alles met de pendel”, zo luidt het devies van de ware radiësthesist

WAT DE WICHELROEDE is voor de wichelroedeloper is de pendel voor de radiësthesist. Herhaaldelijk heeft men in de kolommen van ons *Maandblad* „pendelaars” kunnen tegenkomen. Met zijn pendeltje meent de radiësthesist ook de befaamde „aardstralen” onderaardse grotten en dergelijke te kunnen opsporen.

Hoe werkt hij nu bij een patiënt? Dat doet dr. J. F. Bakker in zijn proefschrift „Kwakzalverij en onbevoegd uitoefenen der geneeskunst” nog eens uit de doeken. Een tweede belangrijke groep attribu-

ten van de radiësthesist zijn de zogenaamde trousses (letterlijk vertaald: koker, doos met behoeftigheden). Dit zijn buisjes gevuld met plantendelen, orgaan delen enz.

In het *Maison de Radiësthesie* te Parijs kan men o.a. de volgende trousses (témoins pour recherches radiësthesiques) verkrijgen, namelijk trousses bestemd voor de kruidengeneeskunde, histologie, pathologie, micro-biologie, voor doseringen, normale histologie etc. In de trousse voor pathologische histologie bevinden zich o.a. preparaten van colon carcinoom, leukaemie, corpus uteri carcinoom intestinale tu-

berculose enz. om maar enkele voorbeelden te noemen.

De meest eenvoudige werkwijze van de radiësthesist is die, waarbij hij met zijn pendel boven het lichaam van de patiënt of boven de plek, die pijn doet, de diagnose uitpendelt! Een anderde boven de trousses met behulp van zijn penre mogelijkheid is dat hij de diagnose met de pendel vaststelt.

Is de patiënt niet aanwezig — geen nood, met een foto, brief of voorwerp van de patiënt gaat het óók. Op dezelfde wijze wordt tenslotte vastgesteld wat de patiënt moet slikken voor zijn genezing. Alles met de pendel!

Niet te stuiten?

W. van de Moosdijk adverteert nu in Frankrijk

EEN VAN de laatste nummers van het Franse zondagsblad France Dimanche bevatte onder een vette zwenkolomskop „W. v. d. Moosdijk révèle l'extraordinaire pouvoir des plantes" (W. v. d. Moosdijk onthult de buitengewone kracht van planten) een pagina-grote „ingezonden mededeling" in de vorm van een interview waarin kruidendokter W. v. d. Moosdijk zichzelf en zijn geneeskrachtige grassen aanprijst. Bijgevoegd is een bon die na inzending gratis documentatie belooft.

De Casterense Van de Moosdijk zet, constateert Het Parool, zijn kruidenhandel onverdroten voort (en natuurlijk slaat hij daarbij het goedgebouwde Frankrijk niet over) ondanks de maximumstraf van f 10.000 boete, waartoe hij door de Eindhovense kantonrechter werd veroordeeld wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst. Overigens heeft v. d. M. hoger beroep tegen dit vonnis aangetekend.

Maar, ook al gaat hij, zich niets aantrekkend van de veroordelingen verder zijns weegs, de justitie is niet van plan niets te doen. Tegen het plaatsen van advertenties, zeker in buitenlandse kranten is weinig te beginnen.

Maar, aldus de officier van justitie in Den Bosch, er zijn wel twee nieuwe politieke onderzoeken tegen Van de Moosdijk aan de gang, die mogelijk opnieuw tot vervolging zullen leiden. Het ene onderzoek houdt zich bezig met (vooralsnog vermeende) recentere delicten inzake het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst, het andere gaat na of er bij Van de Moosdijk sprake is van overtreding van het vestigingsbesluit.

Mocht het wat dit laatste betreft tot een veroordeling komen door de economische politierechter, dan kan de kruidendokter zijn handel wel inpakken. Tenzij hij wat mazen in de wet weet te vinden.

Lei Loozen: Hoe kom ik aan dassenvet?

MIJNWERKER LEI LOOZEN in Simpelveld is vervolgd over het verbod om op dassen te jagen dat nog in ons land geldt. Honderden mensen met ademhalingsstoornissen zijn nu gedupeerd, zegt hij, aldus lezen wij in De Tijd. Dassenvet is namelijk een uitstekend masseermiddel. Het bezit geneeskracht en brengt verlichting bij perikelen met de ademhaling.

Lei Loozen, die vroeger in de mijnen werkte maar nu een primitief dierenpark bezit, heeft dit niet zelf ontdekt maar kent het als een eeuwenoude volksremedie. Velen geloven rotsvast in de geneeskrachtige werking van dassenvet en tegelijkertijd in de vindingrijkheid van de Simpelvelder. „Hij zal wel aan het begeerde artikel weten te komen,"

zo redeneren zij. Hij woont vlak bij België en Duitsland, waar de das geen bescherming geniet. Met behulp van vet van „buitenlandse" dassen heeft Lei Loozen al enkele honderden patiënten kunnen helpen, maar hij ziet geen kans om aan de sterk gestegen vraag te voldoen. De invoer van de in België en Duitsland geschoten dassen is namelijk niet toegestaan. Zij moeten klandestien over de grens worden gebracht. Voor Lei Loozen geen al te zware opgave.

Erger vindt Lei Loozen het, dat België en Duitsland niet rijk zijn aan dassen. Als verspreiders van de gevreesde hondsdolheid zijn heel wat dassen in beide landen vergast. De razzia op deze dieren had tot gevolg dat in België en

Duitsland weinig exemplaren meer aanwezig zijn, in tegenstelling tot Nederland.

„Zuid-Limburg zou een ideaal jachtterrein zijn maar het verbod om op dassen te jagen speelt mij danig parten."

Een Duitse patiënte heeft dassenvanger Loozen beloofd prins Claus als bemiddelaar in te schakelen. De Simpelvelder is van plan om Zuid Amerikaanse dassen in te voeren en daarmee een complete fokkerij te gaan opzetten. De afnemers van dassenvet zullen in dat geval uit de brand zijn, maar geduld is geboden. Er zijn twee problemen: bezit het vet van de Zuid Amerikaanse das dezelfde eigenschappen als dat van de „Europeanen?" En is de invoer wél toegestaan?

KH3 is in de Ver. Staten niet welkom

IN DE Verenigde Staten is het in Keulen vervaardigde „verjongingsmiddel" KH3 Geriatricum - Schwarzhaupt, dat tegenwoordig ook in Nederland verkrijgbaar is, in beslag genomen. Dit geschiedde bij iemand in Los Angeles, die het per post had besteld. Over dit KH3 hebben wij uitvoerig verteld onder het hoofd „KH3 capsules zijn in de mode bij de modekoningen" (op blz. 54, september '69).

Aanleiding tot dit ongewone ingrijpen van het Amerikaanse ministerie van gezondheid was niet slechts het feit, dat invoer per postpakket reeds enige tijd verboden was. Het geneesmiddel zou ook onjuist gedeclareerd zijn. In de bijgevoegde circulaire wordt verklaard, dat het middel een versterkende en reacterende werking uitoefent op het gehele organis-

me, dat door ouderdom niet meer optimaal functioneert.

De fabriek Schwarzhaupt KG te Keulen, die het middel vervaardigt, verzet zich tegen de aantijging dat deze beweringen onjuist zijn. Er loopt reeds sedert geruime tijd een procedure om het middel in de Verenigde Staten toegelaten te krijgen. De heer W. Schwarzhaupt verklaarde aan de Kölnische Stadt-Anzeiger: „We zijn er van overtuigd, dat de toelating van KH3 in Amerika door het ministerie van gezondheid daar te lande, slechts een kwestie van tijd is."

In de Duitse Bondsrepubliek is het middel al 10 jaar geleden geregistreerd. Onlangs heeft de politie te Bremen er proeven mee genomen. Daarbij zou aangetoond zijn dat het gebruik van de pillen in het bijzonder bij de vijftig- en zestigjarige de snel afnemende weerstand verhoogde.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; E. Mijnaerends, **Tandarts** te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; J. J. Aukema, **Dierenarts** te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, **Rechter** te Arnhem; J. E. Bouter, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. van Baak, **Dermatoloog** te Utrecht; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,-; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 12

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,-;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.